

بررسی اثر تیمول بر بیان ژن Pax4 در موش‌های صحرایی دیابتی شده با استرپتوزوتوسین

مریم سلیمی بنی: کارشناسی ارشد فیزیولوژی جانوری، گروه زیست‌شناسی، دانشکده علوم پایه، واحد شهرکرد، دانشگاه آزاد اسلامی، شهرکرد، ایران
حسین سازگار: استادیار و متخصص فیزیولوژی، گروه زیست‌شناسی، دانشکده علوم پایه، واحد شهرکرد، دانشگاه آزاد اسلامی، شهرکرد، ایران (✉نویسنده مسئول)
hoseinsazgar@yahoo.com
نوشا ضیاء چهرمی: استادیار و متخصص بیوشیمی، گروه زیست‌شناسی، دانشکده علوم پایه، واحد شهرکرد، دانشگاه آزاد اسلامی، شهرکرد، ایران

چکیده

کلیدواژه‌ها

تیمول،
بیان ژن،
PAX4،
دیابت،
استرپتوزوتوسین

زمینه و هدف: ژن PAX4 فاکتورهای رونویسی حیاتی را برای تکوین و تمایز سلولی رمزگذاری می‌کند. PAX4 برای تولید اجداد سلولی جزایر پانکراس و تمایز آن‌ها به سلول‌های بتا ضروری است. عملکرد صحیح این ژن نه تنها در تکوین بلکه در بقا و ترمیم سلول‌های بتا نیز ضروری است و جهش‌های موجود در آن با دیابت نوع یک و دو همراه است. در همین راستا مطالعه حاضر به منظور بررسی اثر تیمول بر بیان ژن PAX4 در موش‌های دیابتی شده با استرپتوزوتوسین طراحی و اجرا شد.

روش کار: در این مطالعه مورد-شاهدی ۴۲ سر موش صحرایی نر بالغ از نژاد ویستار به طور تصادفی در ۷ گروه شش تایی توزیع شدند. گروه A: گروه شاهد سالم، گروه B: هر سه روز یک بار طی یک ماه در هر نوبت ۱۶۰ میلی‌گرم بر کیلوگرم تیمول به صورت گاوژ دریافت می‌کنند، گروه C: دیابتی شده با استرپتوزوتوسین است و گروه کنترل منفی (شاهد دیابتی)، گروه D: داروی کاهنده ی قند خون (متفورمین) به مقدار ۸۰ میلی‌گرم بر کیلوگرم به صورت گاوژ دریافت می‌کنند، گروه E و G و F گروه تیمار هستند که به ترتیب ۴۰، ۸۰ و ۱۶۰ میلی‌گرم بر کیلوگرم تیمول به صورت گاوژ دریافت می‌کنند. جهت بررسی تغییر بیان ژن PAX4 از تکنیک Real Time - PCR استفاده شد. آنالیز اطلاعات مربوطه با استفاده از نرم‌افزار SPSS V.22 صورت گرفت و از آزمون آنالیز واریانس جهت مقایسه آماری نمونه‌ها استفاده شد.

یافته‌ها: مطالعه حاضر نشان داد که بیان ژن PAX4 در موش‌های دیابتی تیمار شده با دوزهای مختلف تیمول دارای تفاوت معنی داری نسبت به گروه دیابتی شاهد می‌باشد ($p < 0.001$). بنابراین استفاده از ماده مؤثره تیمول سبب افزایش بیان ژن PAX4 در سلول‌های بتای پانکراس در رت‌های دیابتی شده که این افزایش بیان به صورت وابسته به دوز بود.

نتیجه‌گیری: تیمول می‌تواند با افزایش بیان PAX4 و کاهش غلظت گلوکز خون به بهبود بیماری در بیماران مبتلا به دیابت ملیتوس در نظر گرفته شود.

تعارض منافع: گزارش نشده است.

منبع حمایت‌کننده: حامی مالی نداشته است.

شیوه استناد به این مقاله:

Salimi Beni M, Sazegar H, Zia Jahromi N. Evaluation of the effect of thymol on Pax4 gene expression in Streptozotocin-induced diabetic rats. Razi J Med Sci. 2020;27(3):27-37.

*انتشار این مقاله به صورت دسترسی آزاد مطابق با 3.0 CC BY-NC-SA صورت گرفته است.

Evaluation of the effect of thymol on Pax4 gene expression in Streptozotocin-induced diabetic rats

Maryam Salimi Beni, MSc, Department of Biology, Science Faculty, Shahrekord Branch, Islamic Azad University, Shahrekord, Iran

Hosein Sazegar, PhD, Assistant Professor of Physiology, Department of Biology, Science Faculty, Shahrekord Branch, Islamic Azad University, Shahrekord, Iran (*Corresponding author) hoseinsazgar@yahoo.com

Noosha Zia Jahromi, PhD, Assistant Professor of biochemistry, Department of Biology, Science Faculty, Shahrekord Branch, Islamic Azad University, Shahrekord, Iran

Abstract

Background: The PAX4 gene encodes crucial transcription factors for cellular differentiation and development. PAX4 is essential for the production of pancreatic islet cell ancestors and their differentiation into beta cells. Proper function of this gene is essential not only in development but also in the survival and repair of beta cells, and mutations in it are associated with type 1 and type 2 diabetes. The present study was designed to investigate the effect of thymol on PAX4 gene expression in streptozotocin-induced diabetic mice.

Methods: In this study, 42 adult Wistar rats were randomly divided into 7 groups of six. Group A: healthy control group, group B: receive 160 mg/kg thymol by gavage every three days once a month, group C: streptozotocin-diabetic, and negative control group (diabetic control), Group D: Glycemic drug (metformin) 80 mg/kg gavage, group E, G and F are treatment group that gavage 40, 80 and 160 mg/kg, respectively they receive. Real time - PCR technique was used to evaluate the expression of PAX4 gene. Data analysis was performed using SPSS V.22 software and ANOVA was used for statistical comparison of samples.

Results: The present study showed that the expression of PAX4 gene in diabetic rats treated with different Thymol doses had a significant difference compared to the diabetic control group (P-value < 0.001). In this case, the use of Thymol has led to an increase in the expression of PAX4 gene in pancreatic beta cells in diabetic rats, which was a dose-dependent increase of expression.

Conclusion: Thymol can be considered to improve disease in patients with diabetes mellitus by increasing PAX4 expression and decreasing blood glucose concentration.

Conflicts of interest: None

Funding: None

Keywords

Thymol,
Gene expression,
PAX4,
Diabetes,
Streptozotocin

Received: 04/01/2020

Accepted: 25/04/2020

Cite this article as:

Salimi Beni M, Sazegar H, Zia Jahromi N. Evaluation of the effect of thymol on Pax4 gene expression in Streptozotocin-induced diabetic rats. Razi J Med Sci. 2020;27(3):27-37.

*This work is published under [CC BY-NC-SA 3.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/3.0/) licence.

زیست و استعداد ژنتیکی از عوامل اصلی هستند که بر پیشرفت این بیماری تأثیر می‌گذارند (۶). بروز جهانی دیابت ملیتوس به طور نگران کننده در ده سال گذشته افزایش یافته است، تخمین زده می‌شود این اختلال ۵۵۲ میلیون نفر را تا سال ۲۰۳۰ تحت تأثیر قرار دهد. در ایران بررسی‌ها حاکی از آن است که بیشترین شیوع دیابت در تهران و کمترین شیوع در کرمانشاه مشاهده شد و شیوع دیابت در شهرها بیشتر از روستاها است. همچنین به نظر می‌رسید که در بیشتر استان‌ها ابتلای زنان بیش از مردان باشد. تغییر شیوه زندگی که منجر به کاهش فعالیت بدنی می‌شود و افزایش چاقی به عنوان عوامل اصلی برای افزایش احتمال بروز دیابت می‌باشند. درمان‌های موجود برای دیابت نوع یک و بیماران طولانی مدت دیابت نوع دو بر روی منابع خارجی انسولین متمرکز شده است. با این حال با وجود اثرات مفید درمان با انسولین بر روی همئوستازی گلوکز، مدیریت ضعیف بیمار اغلب منجر به عوارض دیابت مانند بیماری‌های رتینوپاتی، نفروپاتی، قلبی عروقی و همچنین بیماری‌های عروق مغز می‌شود (۷و۴). عوارض جانبی ناشی از این مدیریت ضعیف که زندگی را تهدید می‌کند نشان دهنده یک نیاز استراتژی درمانی جدید برای حفظ و افزایش سلول‌های بتا عملکردی و در نتیجه همئوستازی گلوکز بدون عوارض جانبی مشتق شده از درمان است (۸). در حال حاضر مخلوطی از عوامل رشد و فاکتورهای رونویسی، توانایی حفظ و افزایش توده سلولی بتا را نشان می‌دهند. ناپولیتانو و همکاران در سال ۲۰۱۵ در طی پژوهشی بیان کردند که PAX4 نقش کلیدی در تکوین و پلاستیسیته یا شکل‌پذیری پانکراس ایفا می‌کند. در واقع موش‌هایی که فاقد PAX4 بودند در اثر هایپرگلیسمی ناشی از فقدان سلول‌های بالغ پانکراس چند روز پس از زایمان می‌میرند (۹) و همچنین زانگ و همکاران در سال ۲۰۱۶ در طی پژوهشی بررسی کردند که آیا انتقال ژن PAX4 به سلول‌های آلفا می‌تواند آن‌ها را به سلول‌های بتا عملکردی تبدیل کند؛ نتایج این آزمایش نشان داد که دستکاری ژن PAX4 یک

پانکراس مهره داران یک اندام اندودرمی خاص است. پانکراس کاربردهای ضروری در گوارش، هضم غذا و همئوستازی گلوکز دارد. پانکراس بالغ از دو بخش تشکیل می‌شود. بخش برون ریز شامل سلول‌های آسینار و مجرا است که تولید و انتقال آنزیم‌های گوارشی را به روده انجام می‌دهند. بخش درون ریز شامل جزایر لانگرهانس است. این جزایر دارای چهار نوع سلول می‌باشند به نام آلفا، بتا، دلتا و سلول‌های تولید کننده پلی‌پپتید که به ترتیب گلوکاگون، انسولین، سوماتواستاتین و سلول‌های پلی‌پپتیدهای پانکراس را ترشح می‌کنند (۱). سلول‌های آلفا و بتا در هماهنگی برای حفظ قند خون عمل می‌کنند، سلول‌های آلفا گلوکاگون را در پاسخ به گلوکز پایین برای تحریک گلیکوژنولیز در کبد آزاد می‌کنند. در مقابل سلول‌های بتا انسولین را در پاسخ به گلوکز بالا برای تحریک دفع گلوکز محیطی آزاد می‌کنند و نقش مخالف در همئوستازی گلوکز ایفا می‌کنند (۲). همه اشکال دیابت (دیابت شیرین) به صورت مشترک ناشی از فقدان عملکرد مناسب توده سلول‌های بتا هستند (۳). دیابت ملیتوس یک بیماری شایع است که با هایپرگلیسمی ناشی از تولید ناکافی انسولین و یا مقاومت به انسولین ایجاد می‌شود. دیابت ملیتوس به دو گروه اصلی تقسیم می‌شود. دیابت نوع یک، نوعی بیماری خود ایمنی است که در آن سلول‌های بتا ترشح کننده انسولین در جزایر پانکراس به طور دائم توسط حملات خودایمنی آسیب می‌بینند و در نتیجه انسولین تولید نمی‌شود یا به طور ناقص تولید می‌گردد. در دیابت نوع یک میزان تخریب سلول‌های بتا کاملاً متغییر است. در برخی افراد سریع (به طور عمده نوزادان و کودکان) و در دیگران آهسته (عمدتاً بزرگسالان) است و تنها ۵ درصد افراد دیابتی مبتلا به دیابت نوع یک هستند. دیابت نوع دو هنگامی رخ می‌دهد که پانکراس به مقدار کافی انسولین تولید نمی‌کند و یا بافت‌های بدن به سطح نرمال یا حتی بالا انسولین مقاوم می‌شوند، این افراد ۹۵ درصد افراد دیابتی را شامل می‌شوند (۴و۵). عواملی مانند محیط

مطالعه اثر تیمار تیمول بر روی بیان ژن PAX4 در موش‌های دیابتی شده با استرپتوزوتوسین مورد بررسی قرار گیرد.

روش کار

جامعه آماری: به منظور انجام این مطالعه مورد-شاهدی از ۴۲ سر موش صحرایی ویستار نر بالغ ۶ هفته ای با وزن ۲۷۰-۲۰۰ گرم استفاده شد. موش‌ها از شرکت پرورش حیوانات آزمایشگاهی دانته شهرکرد خریداری و در لانه حیوانات دانشکده علوم دانشگاه آزاد شهرکرد با تهویه مناسب و چرخه‌ی ۱۲ ساعت تاریکی و ۱۲ ساعت نور نگهداری شدند. به منظور سازش موش‌ها با محیط جدید، حیوانات به مدت یک هفته در دمای ۲۳-۲۵ درجه سانتی‌گراد و نور مناسب نگهداری و سپس تحت تیمار قرار گرفتند (۱۳). موش‌ها با استفاده از غذای آماده استاندارد که از شرکت خوراک دام کابیله تهیه شده بود، تغذیه شدند. حیوانات در طول این دوره از نظر خوردن و آشامیدن هیچ محدودیتی نداشتند.

گروه بندی و روش تیمار: موش‌ها به طور تصادفی به ۷ گروه مساوی به ترتیب زیر توزیع شدند. گروه A: شش سر موش سالم که فقط روزانه آب و غذای استاندارد دریافت کردند و گروه شاهد سالم را تشکیل می‌دهند.

گروه B: شش سر موش سالم است که روزانه آب معمولی، غذای استاندارد و هر سه روز یک بار طی یک ماه در هر نوبت ۱۶۰ میلی‌گرم بر کیلوگرم تیمول به صورت گاوژ دریافت کردند این گروه، گروه شاهد دریافت کننده تیمول را شامل می‌شوند. گروه C: شامل شش سر موش دیابتی شده با استرپتوزوتوسین است که روزانه فقط آب معمولی و غذای استاندارد دریافت کردند و گروه کنترل منفی (شاهد دیابتی) را تشکیل می‌دهند. گروه D: که شامل شش سر موش دیابتی شده با استرپتوزوتوسین است و این گروه روزانه آب معمولی، غذای استاندارد و داروی کاهنده ی قند خون (متفورمین) هر سه روز یک بار طی یک ماه در هر نوبت به مقدار ۸۰ میلی‌گرم بر کیلوگرم به صورت گاوژ دریافت کردند این گروه، گروه کنترل مثبت را تشکیل می‌دهند.

راهبرد درمانی مناسب برای درمان دیابت وابسته به انسولین است (۱۰).

خانواده ژن PAX شامل ۹ عضو است که به صورت PAX1 تا PAX9 نام‌گذاری می‌شوند. در این میان ژن‌های PAX4 فاکتورهای رونویسی حیاتی را برای تکوین و تمایز سلولی رمزگذاری می‌کنند. PAX4 به طور معمول تنها در زیر مجموعه‌ای از غدد درون ریز بیان می‌شود که به سلول‌های بتا و دلتا تبدیل خواهند شد. PAX4 برای تولید اجداد سلولی جزایر پانکراس و تمایز آن‌ها به سلول‌های بتا ضروری است. عملکرد صحیح این ژن نه تنها در تکوین بلکه در بقا و ترمیم سلول‌های بتا نیز ضروری است و جهش‌های موجود در آن با دیابت نوع یک و دو همراه است (۱۱و۷).

تیمول (۲- ایزوپروپیل - ۵ - متیل فنل) فنل مونوترپن اصلی واقع در روغن استخراج شده از گیاهان خانواده نعناعیان (مانند جنس آویشن، پونه کوهی، مرزه و ریحان) و گیاهان دیگری مانند اعضای خانواده شاهسندیان، گل میمون، آلالگان و چتریان می‌باشند. این اسانس در صنایع غذایی به عنوان طعم دهنده و نگه‌دارنده استفاده می‌شود. تیمول و منبع طبیعی اصلی آن آویشن، دارای خاصیت آنتی‌اکسیدانی، ضد التهاب، ضد درد، بی‌حسی موضعی، ضد عفونی کننده، ضد باکتری، ضد قارچ و ضد دیابت می‌باشند و همچنین دارای اثرات سودمندی بر روی سیستم قلبی و عروقی هستند (۱۱و۱۲). استرپتوزوتوسین همان ۲- دزوکسی-۲- (N متیل، N نیترو اوره) -D- گلوکو پیرانوز می‌باشد. این ماده از استرپتومایسیت آکروموزن به دست می‌آید. بخش متیل نیترو اوره، بخش نیمه سمی آن است و نیمه دیگر آن به دلیل داشتن شباهت مولکولی با گلوکز، استرپتوزوتوسین را به عنوان آنالوگ گلوکز مطرح کرده است. استرپتوزوتوسین ماده ای آبدوست یا هیدروفیل است و عاملی آلکیله کننده می‌باشد. این ماده شیمیایی در pH برابر با ۷/۴ و دمای ۳۷ درجه سانتی‌گراد نسبتاً پایدار است. استرپتوزوتوسین برای القای هر دو نوع دیابت (I و II) به کار می‌رود.

در نهایت با توجه به نقش ضد التهابی و ضد دیابتی تیمول و همچنین با در نظر گرفتن عملکرد آن در تغییرات بیماری دیابت تصمیم گرفته شد تا در این

تیمول در روغن زیتون حل شده و با آب مقطر به حجم ۲ میلی لیتر رسانده شد و به صورت خوراکی و با سرنگ گاوژ هر سه روز یکبار در طی یک ماه به موش‌ها داده شد در گروه دریافت کننده متفورمین نیز مقدار متفورمین بر اساس دوز مصرفی به ازای هر کیلو گرم وزن بدن با ترازوی دیجیتال محاسبه گردید و در ۲ میلی لیتر آب مقطر حل شده و به صورت گاوژ به موش‌های این گروه داده شد. جهت مشاهده تغییرات قند خون در طی انجام آزمایش، در انتهای هر هفته قند خون ناشتای موش‌ها از طریق لانس زدن به نوک دم آن‌ها، توسط دستگاه گلوکومتر اندازه گیری و ثبت شد. همچنین وزن موش‌ها نیز هر هفته اندازه گیری گردید. پس از پایان تیمارو بعد از گذشت یک ماه حیوانات به وسیله کلروفورم بیهوش شدند. بدین صورت که یک تکه پنبه را آغشته به کلروفورم کرده و درون ظرف در بسته قرار داده به طوری که درون ظرف انتشار یابد سپس موش درون ظرف قرار داده شد تا بیهوش شود. بعد از بیهوش شدن موش، شکم حیوان باز و بافت پانکراس با دقت جدا گردید و جهت بررسی بیان ژن در محلول RNA later قرار گرفت و در فریزر ۲۰- نگه داری شد.

استخراج RNA، سنتز cDNA و طراحی پرایمر: جهت استخراج RNA از محلول تریزول ساخت شرکت سینا کلون استفاده شد. استخراج RNA طبق پروتکل این شرکت انجام شد و بررسی کمی و کیفی آن با استفاده از دستگاه نانودراپ و ژل آگارز انجام شد. در مرحله‌ی بعد جهت سنتز cDNA از کیت primeScript RT Reagent Kit ساخت شرکت تاکارا استفاده شد. پرایمرهای مورد استفاده در این مطالعه به وسیله نرم افزار الیگو طراحی و توسط شرکت سیناژن بر اساس توالی ژن‌های PAX4 و GAPDH سنتز گردید. در نهایت نتایج حاصل بر روی ژل آگارز مشاهده شد. در جدول ۱ مشخصات پرایمرهای استفاده شده برای ژن‌های PAX4 و GAPDH آورده شده است.

تکنیک PCR: در این مطالعه جهت تکثیر cDNA از تکنیک PCR استفاده شد. به منظور انجام تکنیک PCR مواد موجود در جدول ۲ تهیه و به اپندورف ۰/۲ میلی لیتر RNase free اضافه گردید. سپس نمونه‌های cDNA در دستگاه ترموسایکلر قرار داده شد و فرآیند PCR بر طبق برنامه دمایی ذکر شده در جدول‌های ۳ و ۴ مربوط به ژن‌های PAX4 و GAPDH انجام شد.

گروه E: گروه تیمار یک شامل شش سر موش دیابتی شده با استرپتوزوتوسین است که روزانه آب معمولی، غذای استاندارد و هر سه روز یک بار طی یک ماه در هر نوبت ۴۰ میلی گرم بر کیلو گرم تیمول به صورت گاوژ دریافت کردند.

گروه F: گروه تیمار دو شامل شش سر موش دیابتی شده با استرپتوزوتوسین است که روزانه آب معمولی، غذای استاندارد و هر سه روز یک بار طی یک ماه در هر نوبت ۸۰ میلی گرم بر کیلوگرم تیمول به صورت گاوژ دریافت کردند.

گروه G: گروه تیمار سوم شامل شش سر موش دیابتی شده با استرپتوزوتوسین که روزانه آب معمولی، غذای استاندارد و هر سه روز یک بار طی یک ماه در هر نوبت ۱۶۰ میلی گرم بر کیلو گرم تیمول به صورت گاوژ دریافت کردند. لازم به ذکر است که پیش از آغاز مطالعه، مجوزهای لازم جهت استفاده از این تعداد حیوان آزمایشگاهی از دانشگاه آزاد شهر کرد اخذ شد.

نحوه ایجاد دیابت در رت‌ها: در این مطالعه از تزریق داخل صفاقی استرپتوزوتوسین برای ایجاد مدل دیابتی استفاده شد. در ابتدا وزن و گلوکز خون حیوانات مورد مطالعه بعد از ۱۲ الی ۱۴ ساعت حالت ناشتا اندازه گیری شد. سپس استرپتوزوتوسین حل شده در بافر سترات (pH = ۴/۵ و ۰/۱ M) با دوز ۵۳ میلی گرم بر کیلوگرم وزن بدن به صورت داخل صفاقی و تک دوز تزریق گردید. انتخاب این دوز از ماده با توجه به مطالعات انجام شده در این زمینه و همچنین انجام آزمایشات مقدماتی صورت گرفت (۱۶). دو تا سه روز بعد از تزریق استرپتوزوتوسین، غلظت گلوکز خون با تهیه نمونه خون وریدی از دم حیوانات و با استفاده از دستگاه گلوکومتر و نوار تست قند خون اندازه گیری گردید. حیواناتی با سطح گلوکز خون ۲۵۰ میلی گرم بر دسی لیتر یا بالاتر به عنوان دیابتی در نظر گرفته شدند. علائم پر نوشی و تکرر ادرار در تمام حیواناتی که به آن‌ها استرپتوزوتوسین تزریق شده بود مشاهده گردید.

مرحله گاوژ و جراحی: در این مرحله مقدار تیمول (خریداری شده از شرکت سیگما) مورد نیاز برای گروه‌های دریافت کننده تیمول بر اساس میزان دوز مصرفی به ازای هر کیلوگرم وزن بدن با ترازوی دیجیتال محاسبه گردید و برحسب دوز دریافت کننده

جدول ۱- مشخصات پرایمر ژن PAX4 و GAPDH

نام	توالی پرایمر	دما
Forward Primer (PAX4)	5'AGATGTTCCAGTGACACCACA- 3'	۵۹/۴
Revers Primer (PAX4)	5'CACAGGAAGGAGGGAGTTCG- 3'	۶۱/۷
Forward Primer (GAPDH)	5'ACCATCTTCCAGGAGCGAGA- 3'	۶۲
Revers Primer (GAPDH)	5'GCAAATGAGCCCCAGCCTTC-3'	۶۴

روش‌های آماری: آنالیز اطلاعات مربوطه با استفاده از نرم افزار SPSS V.22 صورت گرفت و به علت نرمال بودن داده‌ها از آزمون آنالیز واریانس برای بررسی آماری نتایج به دست آمده استفاده شد.

یافته‌ها

در اولین مرحله، میانگین قند خون برای گروه‌های مختلف مورد مطالعه اندازه گیری و نتایج حاصل در جدول ۵ آورده شد. بر اساس نتایج به دست آمده، تزریق استرپتوزوتوسین (STZ) موجب افزایش گلوکز خون در گروه‌های مختلف نسبت به گروه کنترل سالم شده است. به علاوه گروه تحت تیمار با تیمول ۱۶۰ میلی گرم بر کیلو گرم وزن بدن، دارای بیشترین کاهش قند خون نسبت به سایر گروه‌های دیابتی بود. در نمودار ۱ میانگین قند خون در گروه‌های سالم، سالم تیمار، دیابتی، تحت تیمار با متفورمین و تیمول نشان داده شده است.

نمودارهای منحنی ذوب و تکثیر: در این منحنی شدت فلورسنت در برابر دمای ذوب DNA دو رشته ای ترسیم می‌گردد و با توجه به آن می‌توان به اتصال اختصاصی پرایمر و همچنین وجود یا عدم وجود پرایمر دایمر پی برد. در نمودارهای ۲ و ۳ به ترتیب منحنی ذوب مربوط به ژن PAX4 و GAPDH نشان داده شده است. پس از انجام Real Time - PCR، منحنی تکثیر cDNA برای PAX4 و GAPDH رسم شد. در نمودارهای ۴ و ۵ تکثیر به ترتیب برای ژن PAX4 و GAPDH نشان داده شده است.

نتایج آنالیز بیان ژنی

میزان بیان ژن Pax4 در موش‌های سالم و دیابتی: بررسی میزان بیان ژن Pax4 در گروه شاهد سالم (A) و گروه شاهد دیابتی به عنوان کنترل منفی (B) نشان داد که در سطح آماری ۹۵ درصد میزان بیان ژن Pax4 در موش‌های دیابتی نسبت به موش‌های سالم به صورت

تکنیک Real Time - PCR: در این مطالعه، تکنیک Real Time - PCR به منظور سنجش کمی سطح بیان ژن PAX4 نسبت به ژن کنترل داخلی GAPDH مورد استفاده قرار گرفت. برای انجام این تکنیک از کیت SYBR Premix Ex Taq II (Tli) Bulk (RNaseH plus) ساخت شرکت تاکارا برای واکنش Real Time - PCR و از دستگاه روتور ژن ۶۰۰۰ استفاده شد. واکنش Real Time - PCR برای ژن هدف PAX4 و ژن کنترل داخلی GAPDH به صورت دو تکرار و به همراه یک واکنش بدون cDNA الگو برای هر ژن صورت گرفت. پس از محاسبه $\Delta\Delta CT$ نسبت بیان ژن هدف در نمونه مورد نظر (بیمار) نسبت به نمونه کنترل (سالم) با فرمول $2^{-\Delta\Delta CT}$ محاسبه شد.

جدول ۲- مواد مورد نیاز جهت انجام PCR

مقدار	مواد
۹L μ	Master mix
۱L μ	Primer F, R
۲L μ	cDNA
۲۰L μ	DEPC-treated water

جدول ۳- برنامه دستگاه ترموسایکلر مربوط به ژن PAX4

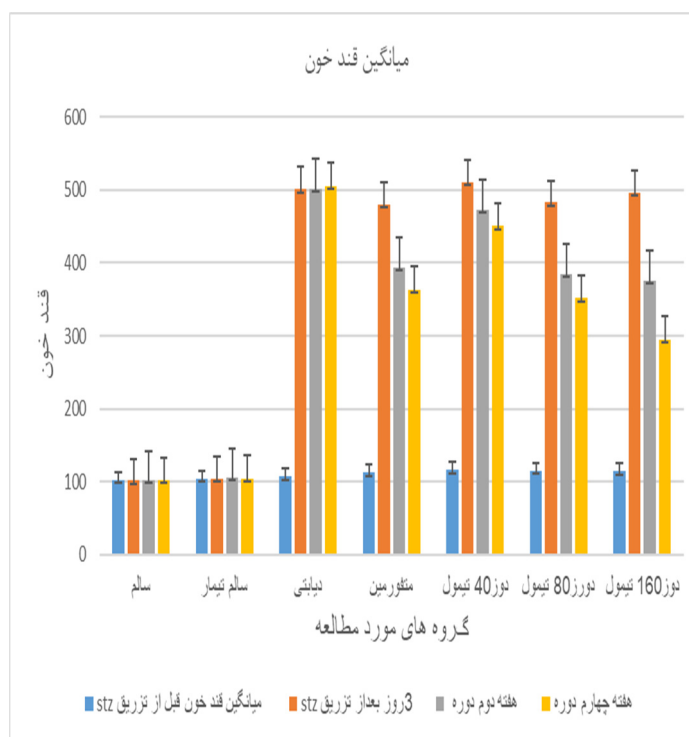
Stage	Temperature	Time	Cycle
Initial Denatuation	۹۴	۵Min	۱
Denaturation	۹۵	۳۰Sec	
Annealing	۶۰	۳۰Sec	۴۰
Extension	۷۲	۳۵Sec	
Final extension	۷۲	۵Min	۱

جدول ۴- برنامه دستگاه ترموسایکلر مربوط به ژن GAPDH

Stage	Temperature	Time	Cycle
Initial Denatuation	۹۴	۵Min	۱
Denaturation	۹۵	۳۰Sec	
Annealing	۵۹	۳۰Sec	۴۰
Extension	۷۲	۴۵Sec	
Final extension	۷۲	۵Min	۱

جدول ۵- میانگین و انحراف معیار قند خون در گروه سالم، سالم تیمار، دیابتی، تحت تیمار با متفورمین و تیمول

گروه‌ها	میانگین قند خون	میانگین قند خون	میانگین قند خون	میانگین قند خون	p
شاهد سالم	قبل از تزریق STZ	هفته دوم	بعد از تزریق STZ	هفته چهارم	رفرنس
شاهد تیمار	۴/۴۰±۱۰۲/۱۶	۳/۸۳±۱۰۱/۵	۴/۲۳±۱۰۱/۵	۳/۸۳±۱۰۱/۵	-
دیابتی	۵/۲۷±۱۰۴/۳۳	۵/۰۳±۱۰۵/۱۶	۴/۶۳±۱۰۴/۵	۴/۷۸±۱۰۴	-
متفورمین	۱۰/۱۵±۱۰۷	۶/۸۵±۵۰۴/۸۳	۷/۸۹±۵۰۱	۶/۸۵±۵۰۴/۸۳	۰/۰۰۳
دوز ۴۰ تیمول	۱۱/۰۵±۱۱۲/۵	۳۵/۳۳±۳۹۴/۳۳	۳۰/۱۶±۴۷۹/۶۶	۳۴/۲۳±۳۶۳	<۰/۰۰۱
دوز ۸۰ تیمول	۹/۹۸±۱۱۵/۸۳	۲۳/۴۸±۴۷۲/۵	۱۵/۴۴±۱۱۰/۵	۲۲/۹۵±۴۵۰/۱۶	<۰/۰۰۱
دوز ۱۶۰ تیمول	۸/۴۷±۱۱۴/۶۶	۴۰/۸۰±۳۸۵	۲۲/۸۰±۴۸۲/۸۳	۶/۶۵±۳۵۱/۳۳	<۰/۰۰۱
	۸/۶۱±۱۱۳/۸۳	۲۰/۴۱±۳۷۵/۳۳	۶/۴۷±۴۹۶/۵	۱۱/۵۶±۲۹۴/۱۶	<۰/۰۰۱

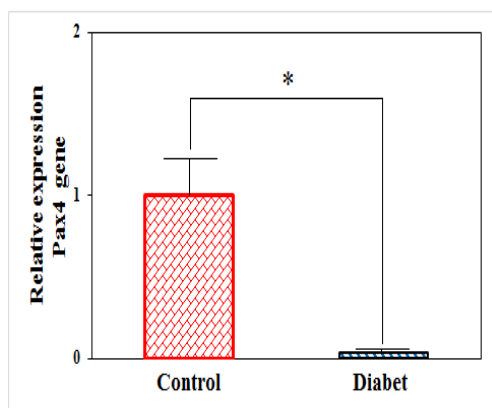

نمودار ۱- میانگین قند خون برای گروه‌های مختلف تحت مطالعه که در گروه های تیمار نسبت به گروه سالم ارتباط معنادار بود $p < 0/05$

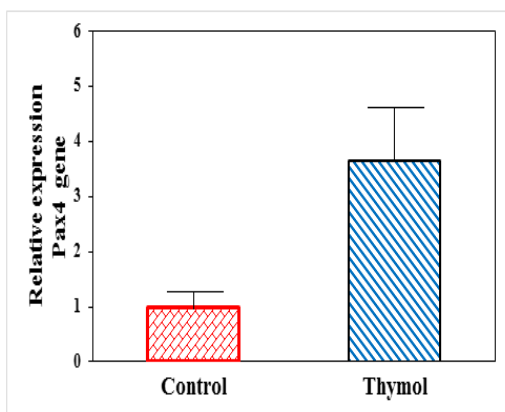
کننده ی تیمول نشان داده شده است. بیان ژن Pax4 در موش‌های شاهد دیابتی و دریافت کننده تیمول: بررسی میزان بیان ژن Pax4 در گروه شاهد دیابتی (b)، موش‌های دیابتی دریافت کننده دوزهای مختلف تیمول (E-G) و موش‌های دیابتی دریافت کننده ی داروی متفورمین (D) در جدول ۶ نشان داده شده است. در نمودار ۸ نمودار بیان نسبی ژن PAX4 در موش‌های شاهد دیابتی و دریافت کننده تیمول نشان داده شده است. این نتایج حاکی از آن است که بیان ژن مورد نظر در موش‌های دریافت کننده تیمول نسبت به گروه شاهد افزایش معناداری

معناداری کاهش یافته است ($p = 0/013$). در نمودار ۶ بیان ژن Pax4 در دو گروه موش‌های سالم و شاهد دیابتی نشان داده شده است. بیان ژن Pax4 در موش‌های سالم و گروه شاهد دریافت کننده تیمول: بررسی میزان بیان ژن Pax4 در گروه شاهد سالم (A) و گروه شاهد دریافت کننده ی تیمول (c) نشان داد که میزان بیان ژن PAX4 در گروه شاهد دریافت کننده ی تیمول نسبت به گروه شاهد افزایش یافته اما این افزایش در سطح آماری ۹۵ درصد معنادار نمی‌باشد ($p = 0/102$). در نمودار ۷ بیان ژن Pax4 در دو گروه موش‌های شاهد سالم و شاهد دریافت

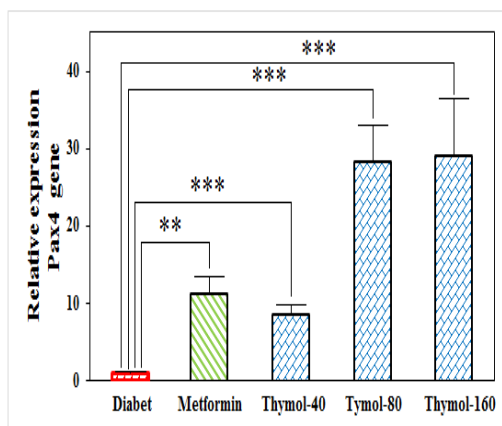
یافته است.

نمودار ۶- بیان نسبی ژن PAX4 در موش‌های سالم و دیابتی.

نمودار ۷- بیان نسبی ژن PAX4 در موش‌های سالم و سالم شاهد.

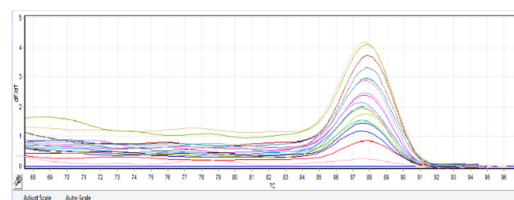

نمودار ۸- بیان نسبی ژن PAX4 در موش‌های شاهد دیابتی و دریافت کننده تیمول که ***،** نشانه معنادار بودن است.

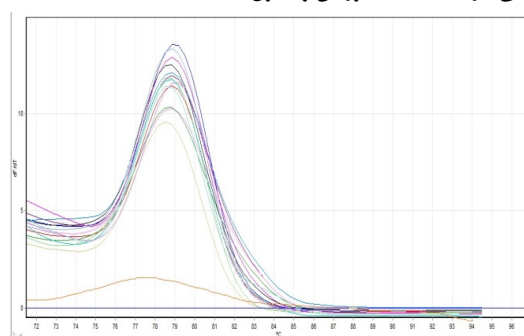
بیماری‌های غیر واگیر در جهان در نظر گرفته می‌شود و علت اصلی ۵ درصد از تمام مرگ‌ومیرها در جهان است. صرف نظر از علت شناسی آن، نقطه پایان دیابت ملیتوس مرگ سلول‌های بتا است بنابراین بایستی هدف

بحث و نتیجه گیری

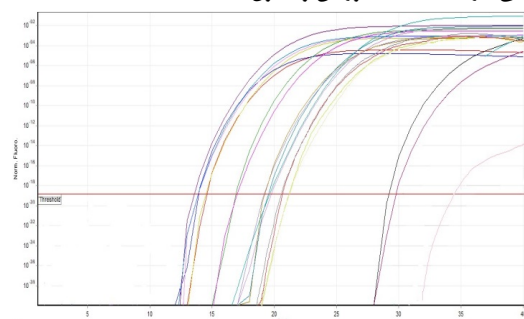
امروزه دیابت ملیتوس به عنوان یکی از شایع ترین

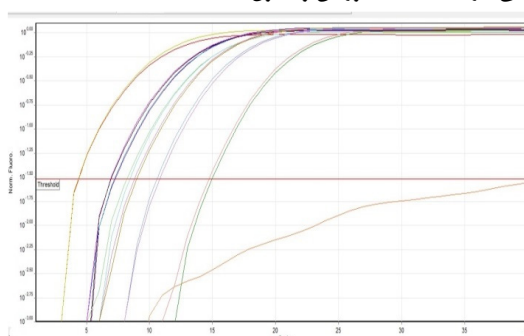
نمودار ۲- منحنی ذوب ژن GAPDH در گروه‌های سالم، سالم تیمار، دیابتی، دریافت کننده متفورمین و تیمول

نمودار ۳- منحنی ذوب ژن PAX4 در گروه‌های سالم، سالم تیمار، دیابتی، دریافت کننده متفورمین و تیمول

نمودار ۴- منحنی تکثیر ژن GAPDH در گروه‌های سالم، سالم تیمار، دیابتی، دریافت کننده متفورمین و تیمول

نمودار ۵- منحنی تکثیر ژن PAX4 در گروه‌های سالم، سالم تیمار، دیابتی، دریافت کننده متفورمین و تیمول

جدول ۶- بررسی بیان ژن Pax4 در گروه‌های دیابتی، متفورمین و دریافت کننده تیمول که مقادیر کمتر از ۰/۰۵- نشان معنادار بودن است

نمونه	بیان نسبی Pax4	انحراف استاندارد	p
شاهد دیابتی	۱/۰۰	۰/۲۲۳	Ref
متفورمین	۱۱/۳۳۲	۲/۱۷۹	۰/۰۰۳
تیمول ۴۰ میلی گرم	۸/۵۰۶	۱/۳۹۸	<۰/۰۰۱
تیمول ۸۰ میلی گرم	۲۸/۲۹۰	۴/۷۳۲	<۰/۰۰۱
تیمول ۱۶۰ میلی گرم	۲۹/۰۴۵	۷/۵۰۷	<۰/۰۰۱

سلول‌های سرطانی مثانه از طریق القاء چرخه سلول و آپوپتوزیس در سلول‌های سرطانی است. آن‌ها بیان کردند تیمول قادر به سرکوب مسیر سیگنالینگ P13K/AKT در سلول‌های سرطانی مثانه است (۱۷).

تاکنون مطالعات بسیاری به بررسی نقش تغییرات ژن PAX4 در بروز و پیشرفت بیماری‌های مرتبط با هموستاز گلوکز پرداخته‌اند. این مطالعات نشان می‌دهند که تغییرات بیان فاکتورهای رونویسی کد شونده توسط ژن PAX4 می‌تواند در حفظ و گسترش سلول‌های بتا پانکراس نقش داشته باشد. گاج و همکاران در سال ۲۰۱۴ در طی پژوهشی که بر روی سلول‌های بنیادی جنینی انسان انجام دادند، دریافتند بیان بیش از حد PAX4 بیان گلوکاگون را در سلول‌های بنیادی جنینی کاهش می‌دهد و منجر به بهبود تعداد سلول‌های تولید کننده انسولین می‌شود (۱۸). ناپولیتانو و همکاران اظهار داشتند که PAX4 نقش کلیدی در تکوین و پلاستیسیته یا شکل پذیری پانکراس ایفا می‌کند. در واقع موش‌هایی که فاقد PAX4 بودند در اثر هایپرگلیسمی ناشی از فقدان سلول‌های بالغ پانکراس چند روز پس از زایمان می‌میرند (۹). پژوهش‌های لی و همکاران اشاره کرد. این محققان در طی پژوهشی نشان دادند که بیان بالای PAX4 در سلول‌های بتا بالغ جزایر لانگرهانس از هایپرگلیسمی جلوگیری می‌کند (۱۷). به علاوه پژوهش ناپولیتانو و همکاران در سال ۲۰۱۵ نشان داد که PAX4 نقش کلیدی در تکوین و پلاستیسیته یا شکل پذیری پانکراس ایفا می‌کند. در واقع موش‌هایی که فاقد PAX4 بودند در اثر هایپرگلیسمی ناشی از فقدان سلول‌های بالغ پانکراس چند روز پس از زایمان می‌میرند (۱۹). از سوی دیگر بران و همکاران در سال ۲۰۰۴ در طی پژوهشی نشان دادند که فاکتور رونویسی PAX4 مرتبط با دیابت باعث ارتقای تکثیر و بقا سلول‌های بتا در جزایر موش و انسان می‌شود (۲۰). به علاوه گاج و همکاران در سال ۲۰۱۴

درمان‌های جدید مهار مرگ سلول‌های بتا و ارتقای عملکرد سلول‌های بتا در بیماران به منظور بهبود قند خون، بدون عوارض جانبی مشتق شده از درمان باشد. با توجه به اینکه استفاده از گیاهان دارویی برای بیماران مبتلا به قند خون تاریخچه ای طولانی دارد و قبل از کشف انسولین اگزوزن، دیابت توسط این گیاهان کنترل می‌شد، بنابراین در سال‌های اخیر مطالعات زیادی بر روی این گیاهان انجام شده است. به عنوان مثال ساراوانان و پاری در سال ۲۰۱۶ در طی پژوهشی اثر حفاظتی تیمول روی نفروپاتی دیابتی ناشی از رژیم غذایی پرچرب در موش را بررسی کردند. مطالعات آن‌ها نشان داد که تیمول باعث کاهش محصولات پراکسیداسیون چربی‌ها و همچنین بهبود همئوستازی گلوکز می‌شود (۱۴). از سوی دیگر الخلاف و همکاران در سال ۲۰۱۳ در طی پژوهشی اثر آویشن و تیمول بر آسم القا شده در موش سوری را بررسی کردند. هدف اصلی این مطالعه، بررسی وضعیت استرس اکسیداتیو و نیز اثر آنتی‌اکسیدانی آویشن و تیمول بود. آن‌ها دو آنزیم آنتی‌اکسیدان، سوپراکسید دیسموتاز و گلوکاتایون پراکسیداز و پارامترهای دیگر را مورد بررسی قرار دادند. نتایج نشان داد موش‌های درمان شده با آویشن و تیمول بهبود قابل توجهی در سطح تمام پارامترهای مورد مطالعه داشتند، در واقع آویشن و تیمول باعث افزایش میزان آنتی‌اکسیدان‌ها در بدن و افزایش توانایی آن‌ها در از بین بردن رادیکال‌های آزاد که در داخل بدن ایجاد می‌شود، می‌گردند (۱۵). در مطالعه‌ای یغمایی و همکاران در سال ۲۰۱۱ اثرات ترمیمی عصاره آویشن بر سلول‌های بتای پانکراس در موش‌های دیابتی شده مورد بررسی قرار گرفت. نتایج آن‌ها نشان داد درمان حیوانات دیابتی با عصاره آویشن علاوه بر کاهش میزان گلوکز سرم، دارای اثرات سودمندی در ترمیم بافت پانکراس است (۱۶). لی و همکاران در سال ۲۰۱۷ در طی پژوهشی نشان دادند که تیمول مهار کننده تکثیر

بهبود بیماری در بیماران مبتلا به دیابت ملیتوس در نظر گرفته شود. همچنین پیشنهاد می شود بررسی مکانیسم مولکولی اثر تیمول بر افزایش بیان ژن PAX4 در موش های صحرایی دیابتی شده بررسی شود. از سوی دیگر افزایش طول مدت درمان جهت ایجاد زخم در موش های صحرایی دیابتی شده و بررسی اثر تیمول بر بهبود زخم در بیماری دیابت انجام شود. به علاوه بررسی اثر تیمول بر بافت شبکه و کبد در موش های صحرایی دیابتی شده صورت گیرد و در نهایت استفاده از گیاهان حاوی ماده موثر تیمول جهت بررسی اثر درمانی این گیاهان در موش های صحرایی دیابتی شده انجام شود.

تقدیر و تشکر

این مقاله برگرفته از پایان نامه کارشناسی ارشد و تحت حمایت معاونت پژوهشی دانشگاه آزاد شهرکرد می باشد. بدین وسیله نویسندگان از تمام افرادی که در انجام مراحل مختلف این پژوهش یاری رساندند کمال تشکر و قدردانی را می نمایند.

References

1. Wilfinger A, Arkhipova V, Meyer D. Cell type and tissue specific function of islet genes in zebrafish pancreas development. *Dev Biol.* 2013;378(1):25-37.
2. van der Meulen T, Huisin MO. Role of transcription factors in the transdifferentiation of pancreatic islet cells. *J Mol Endocrinol.* 2015;54(2):R103-17.
3. Donath M, Halban PA. Decreased beta-cell mass in diabetes: significance, mechanisms and therapeutic implications. *Diabetologia.* 2004;47(3):581-9.
4. American Diabetes A. Diagnosis and classification of diabetes mellitus. *Diabetes Care.* 2012;35 Suppl 1: S64-71.
5. Abdelalim EM, Emara MM. Advances and challenges in the differentiation of pluripotent stem cells into pancreatic β cells. *World J Stem Cells.* 2015;7(1):174181-.
6. Hu He KH, Lorenzo P, Brun T, Jimenez Moreno C, Aeberhard D, Vallejo Ortega J, et al. In vivo conditional Pax4 overexpression in mature islet beta-

در طی پژوهشی که بر روی سلول های بنیادی جنینی انسان انجام دادند، دریافتند بیان بیش از حد PAX4 بیان گلوکاگون را در سلول های بنیادی جنینی کاهش می دهد و منجر به افزایش تعداد سلول های تولید کننده انسولین می شود (۱۸). در نهایت زانگ و همکاران در سال ۲۰۱۶ در طی پژوهشی نشان دادند که انتقال ژن PAX4 به سلول های آلفا می تواند آن ها را به سلول های بتا عملکردی تبدیل کند. نتایج این آزمایش نشان داد که دستکاری ژن PAX4 یک راهبرد درمانی مناسب برای درمان دیابت وابسته به انسولین است (۱۰). در راستای مطالعات ذکر شده در این پژوهش افزایش سطح گلوکز خون در گروه کنترل دیابتی نسبت به موش های سالم نشان دهنده هایپرگلیسمی مداوم ناشی از تخریب سلول های بتا پانکراس در اثر تزریق استرپتوزوتوسین می باشد. نتایج این مطالعه نشان داد که دوز مؤثر تیمول (۱۶۰ میلی گرم بر کیلوگرم) بیش ترین اثر را بر کاهش گلوکز خون در موش های دیابتی تحت درمان با تیمول داشته است که با مطالعات دیگر در این زمینه همخوانی داشت.

از سوی دیگر نتایج حاصل از این پژوهش نشان داد که در گروه شاهد سالم و سالم تحت تیمار با تیمول ۸۰ میلی گرم بر کیلوگرم (شاهد تیمار) اختلاف معنی داری در بیان نسبی ژن PAX4 وجود ندارد ($p=0/102$). در حالی که بیان نسبی ژن PAX4 در گروه دیابتی نسبت به گروه سالم کاهش معنی داری داشته است ($p=0/013$). بیان نسبی این ژن در گروه دیابتی تحت تیمار با تیمول و گروه تیمار با متفورمین نسبت به گروه دیابتی معنی دار بود که در این میان گروه تیمار با تیمول ۱۶۰ میلی گرم بر کیلوگرم بیشترین و گروه تیمار با تیمول ۴۰ میلی گرم بر کیلوگرم کمترین بیان را نشان داد. در نهایت تفسیر نتایج به دست آمده نشان می دهد که ترکیب تیمول می تواند با افزایش سطح بیان ژن PAX4 موجب بهبود بیماران دیابتی گردد که نتایج حاصل از این پژوهش با نتایج حاصل از مطالعات ذکر شده کاملاً همسو می باشد.

استفاده از ماده مؤثر تیمول با سه دوز متفاوت سبب افزایش بیان ژن PAX4 در سلول های بتا و کاهش گلوکز خون در موش های دیابتی شده گردیده و تیمول می تواند به عنوان یک درمان موثر برای کاهش علائم و

- cells prevents stress-induced hyperglycemia in mice. *Diabetes*. 2011;60(6):1705-15.
7. Mellado-Gil JM, Cobo-Vuilleumier N, Gauthier BR. Transplantation. 2012;2012.
 8. Keymeulen B, Walter M, Mathieu C, Kaufman L, Gorus F, Hilbrands R, et al. Four-year metabolic outcome of a randomised controlled CD3-antibody trial in recent-onset type 1 diabetic patients depends on their age and baseline residual beta cell mass. *Diabetologia*. 2010;53(4):614-23.
 9. Napolitano T, Avolio F, Courtney M, Vieira A, Druelle N, Ben-Othman N, et al., editors. Pax4 acts as a key player in pancreas development and plasticity. *Semin Cell Dev Biol*. 2015;44:107-115.
 10. Zhang Y, Fava GE, Wang H, Mauvais-Jarvis F, Fonseca VA, Wu H. PAX4 gene transfer induces α -to- β cell phenotypic conversion and confers therapeutic benefits for diabetes treatment. *Mol Ther*. 2016;24(2):251-60.
 11. Hosseinimehr SJ, Asadian R, Naghshvar F, Azizi S, Jafarnejad M, Noaparast Z, et al. Protective effects of thymol against nephrotoxicity induced by cisplatin with using 99mTc-DMSA in mice. *Ren Fail*. 2015;37 (2):280-4.
 12. Mellado-Gil JM, Jiménez-Moreno CM, Martin-Montalvo A, Alvarez-Mercado AI, Fuente-Martin E, Cobo-Vuilleumier N, et al. PAX4 preserves endoplasmic reticulum integrity preventing beta cell degeneration in a mouse model of type 1 diabetes mellitus. *Diabetologia*. 2016;59(4):755-65.
 13. Sugumar M, Doss DVA, Maddisetty PP. Hepato-renal protective effects of hydroethanolic extract of *Senna alata* on enzymatic and nonenzymatic antioxidant systems in streptozotocin induced diabetic rats. *Integr Med*. 2016;5 (4):276-83.
 14. Saravanan S, Pari L. Protective effect of thymol on high fat diet induced diabetic nephropathy in C57BL/6J mice. *Chem Biol Interact*. 2015;245:1-11.
 15. Al-Khalaf MI. Thyme and thymol effects on induced bronchial asthma in mice. *Life Sci*. 2013;10:693-9.
 16. Yaghmaie P, Heydarian E, Poorbahman N. The regenerative effects of *Thymus vulgaris* extract on beta cells of pancreas of streptozotocin induced diabetic Wistar rats. *Med Sci J Islam Azad Uni Tehran Med Branch*. 2011;21(3):162-7.
 17. Li Y, Wen JM, Du CJ, Hu SM, Chen JX, Zhang SG, et al. Thymol inhibits bladder cancer cell proliferation via inducing cell cycle arrest and apoptosis. *Biochem Biophys Res Commun*. 2017;491(2):530-6.
 18. Gage BK, Baker RK, Kieffer TJ. Overexpression of PAX4 reduces glucagon expression in differentiating hESCs. *Islets*. 2014;6(2):e29236.
 19. Napolitano T, Avolio F, Courtney M, Vieira A, Druelle N, Ben-Othman N, et al. Pax4 acts as a key player in pancreas development and plasticity. *Semin Cell Dev Biol*. 2015;44:107-14.
 20. Brun T, Franklin I, St-Onge L, Biason-Lauber A, Schoenle EJ, Wollheim CB, et al. The diabetes-linked transcription factor PAX4 promotes β -cell proliferation and survival in rat and human islets. *J Cell Biol*. 2004;167(6):1123-35.